

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **AL METAL, spol. s r. o.,** se sídlem Doudleby 10, České Budějovice, zast. Mgr. Petrem Smejkalem, advokátem se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, čj. 63/510/14, 1689/ENV/14, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2016, čj. 3 A 80/2014-58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně provozuje zařízení ke sběru a výkupu odpadů. Česká inspekce životního prostředí u ní provedla kontrolu a rozhodnutím ze dne 27. 11. 2013 jí uložila pokutu za dva správní delikty:

– Žalobkyně přechodně skladovala odpadní papír ve velkoobjemovém kontejneru umístěném mimo své zařízení, což zapovídá § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech; tím se dopustila správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) tohoto zákona.

– Žalobkyně vykoupila od fyzické osoby jako odpad železniční kolejnice v celkovém množství 17 960 kg a za úplatu v hotovosti ve výši 107 760 Kč. Tento odpad má povahu obecně prospěšného zařízení určeného pro hromadnou dopravu a jeho výkup za hotové zakazuje § 18 odst. 4 a 5 zákona o odpadech ve spojení s § 8 odst. 5 vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „prováděcí vyhláška“). Jelikož žalobkyně tento zákaz porušila, spáchala tím správní delikt podle § 66 odst. 2 písm. f) zákona o odpadech.

Za tyto delikty uložila inspekce žalobkyni pokutu ve výši 390 000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobkyně drobně formulačně změnil výrok rozhodnutí; ve zbytku je potvrdil.

[2] Žalobu, kterou žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného, zamítl městský soud rozsudkem označeným v záhlaví. Inspektoři byli podle něj při kontrole oprávněni vstoupit na cizí pozemek, na němž byl umístěn žalobcův kontejner s odpadním papírem, a nemuseli přitom informovat vlastníka pozemku. Žalovaný se vypořádal i s námitkou (uplatněnou teprve v odvolání), podle níž odpadní papír patřil právě vlastníkovi pozemku Ing. P. B.. Městský soud se ztotožnil i s hodnocením druhého protiprávního skutku, jak jej provedl žalovaný. Pro závěr, zda je určitá věc obecně prospěšným zařízením, není rozhodná její aktuální funkce, ale její povaha; to plyne z prováděcí vyhlášky, která obsahuje vlastní definici obecně prospěšného zařízení, a není tedy na místě používat definici podle § 132 trestního zákoníku. Usuzovat na dobrou víru žalobkyně je v této věci vyloučeno (šlo o nákup železničních kolejnic o celkové délce nejméně 240 metrů, jejichž charakter byl evidentní). Správní orgány podle městského soudu správně použily absorpční zásadu a uložily pokutu v rámci sazby prvního (přísněji postižitelného) deliktu, jejíž horní hranice činí 50 000 000 Kč (oproti deliktu druhému s horní hranicí pouze 1 000 000 Kč).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) v kasační stížnosti setrvala na tom, co namítla už v žalobě. Nesouhlasila s tím, že inspektoři mohou vstupovat na cizí pozemky, které nejsou užívány pro podnikatelskou činnost. Tvrdí-li městský soud, že při výkladu zastávaném stěžovatelkou by nebylo možné kontrolovat pozemky užívané k podnikání, k nimž se lze dostat pouze přes jiný pozemek neužívaný k podnikání, mýlí se – v takovém případě totiž podnikatel užívá i tento jiný (cizí) pozemek. V této věci se navíc kontejner s odpadním papírem nacházel v zadní části pozemkové parcely, na jejíž přední části stěžovatelka podniká a odkud se lze dostat nejen do její provozovny, ale právě i na zadní část parcely. Při výkladu zastávaném městským soudem by bylo možno *ad absurdum* dospět k závěru, že inspektoři mohou bez upozornění vstupovat do bytu jednatele kontrolované osoby nebo na jeho zahradu, pokud se domnívají, že tyto prostory používá pro svou podnikatelskou činnost (například tím, že si „vzal práci domů“). Takto by bylo možno vstupovat i do zahrad třetích osob, což je v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Zadní část parcely tedy stěžovatelka nikdy neužívala pro podnikání, Ing. B. jako její vlastník nebyl o kontrole vyrozuměn a toto pochybení nemůže zhojit ani případný (konkludentní) souhlas stěžovatelčina zaměstnance pana K.. Důkazy získané tímto nezákonným postupem jsou procesně nepoužitelné.

[4] Městský soud se nevypořádal ani s chybějícím dokazováním k otázce, jestli stěžovatelka vůbec mohla vykoupit (a tedy vlastnit) odpadní papír uložený v kontejneru. Správní orgány nezkoumaly evidence přijatého odpadu, jen na základě domněnek

usoudily, že papír bude nejspíše její. Stěžovatelka v odvolacím řízení nově předložila důkaz, který svědčí o opaku (a tuto „změnu obhajoby“ jí nelze přičíst k tíži); správní orgány i městský soud jej však zhodnotily jako účelový. Není ani zřejmé, jakou povědomost měl o kontejneru nebo jeho obsahu svědek K.. Svědek mohl také chovat jen určité domněnky, a to právě měly správní orgány vyjasnit.

[5] Stěžovatelka považuje na rozdíl od městského soudu za podstatné, že osoba, od níž stěžovatelka kolejnice vykoupila, byla odsouzena za trestný čin krádeže podle § 205 trestního zákoníku, a nikoli za trestný čin poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení podle § 276 trestního zákoníku. Městský soud se mýlí, tvrdí-li, že u trestného činu podle § 276 trestního zákoníku musí být poškozeno nebo ohroženo obecně prospěšné zařízení, které aktuálně slouží: nic takového zákon nestanoví. Argumentace městského soudu by znamenala, že fyzická osoba, která se stane vlastníkem kolejnice a už ji nepotřebuje, ji nemůže prodat, protože podle zákona se z ní nemůže stát odpad.

[6] Obecně prospěšným zařízením není podle stěžovatelky každé zařízení, které může sloužit nebo v minulosti sloužilo pro hromadnou dopravu, ale pouze zařízení, které k tomuto účelu skutečně slouží (smyslem úpravy je, aby se „neztrácely“ užívané kolejnice nebo dopravní značky). Kolejnice, o něž jde v této věci, byly uloženy ve skladu, a správní orgány měly zkoumat, proč tam byly uloženy. Podle stěžovatelky se s ohledem na jejich stav jednalo o kolejnice již vyřazené. Stěžovatelka je přesvědčena, že při výkupu kolejnic mohla být v dobré víře s ohledem na to, co jí prodávající sdělil při prodeji.

[7] Absorpční zásada byla užita nesprávně, protože vyšší sazba pokuty se vztahuje k prvnímu deliktu, který v této konkrétní věci všechny orgány shodně označily jako bagatelní. Za závažný naopak považovaly druhý delikt, u nějž ale zákon stanoví výrazně nižší maximální pokutu. Trest uložený při užití absorpční zásady bývá typicky nižší, než kdyby byl pachatel trestán za každý z deliktů samostatně; v tomto případě ale výše pokuty představuje 39 % z horní hranice pokuty za druhý (zde závažnější) správní delikt, a pokuta je tedy nepřiměřená.

[8] Stěžovatelka proto navrhla, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, eventuálně aby snížil uloženou pokutu na 80 000 Kč.

[9] Žalovaný ve vyjádření setrval na svých závěrech a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

III.A K deliktu spočívajícímu ve skladování odpadů mimo zařízení

[11] K otázce oprávnění inspektorů při vstupu na cizí pozemky vyložil městský soud ustanovení § 81 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. c) zákona o odpadech. Podstatné jsou tyto jejich pasáže:

> *Inspektoři (...) jsou oprávněni při výkonu své kontrolní činnosti vstupovat v nezbytně nutném rozsahu, popřípadě vjíždět na cizí pozemky nebo vstupovat do cizích objektů*

užívaných pro podnikatelskou činnost nebo provozování jiné hospodářské činnosti, pokud k tomu není třeba povolení podle zvláštních právních předpisů.

a

Inspektoři (...) jsou povinni při výkonu své činnosti před vstupem do cizích objektů informovat provozovatele.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že slova *užívaných pro podnikatelskou činnost* se vztahují jen k *cizím objektům*, nikoli též k *cizím pozemkům*; jazykový výklad ani jinou možnost nepřipouští. (Kdyby zákonodárce místo toho zvolil vedlejší větu „..., *které se užívají pro podnikatelskou činnost*“, nabízel by se – čistě z hlediska jazykového - výklad dvojí; stávající znění je však jednoznačné.) Stěžovatelčino tvrzení, podle nějž podnikatel *užívá* všechny pozemky, po kterých musí přejít, než se dostane ke svému pozemku, neobstojí. Takové pozemky sice podnikatel „užívá“ v obecném slova smyslu, tj. přechází po nich, aniž mu v tom kdo brání (činí tak např. z titulu obecného užívání pozemních komunikací nebo jako oprávněný ze služebnosti); zákon o odpadech (stejně jako např. kontrolní řád – zákon č. 255/2012 Sb.) však má na mysli užší pojetí užívání, které zahrnuje jen objekty bezprostředně sloužící k výkonu podnikatelské činnosti (typicky v nich podnikatel bude mít svou provozovnu).

[13] Výklad, podle nějž by inspektoři provádějící kontrolu podle zákona o odpadech mohli vstupovat do bytů jednatelů právnických osob, je opravdu výkladem absurdním, jak to ostatně stěžovatelka sama připouští. K tomuto závěru dospívá stěžovatelka právě jen v důsledku neúměrně široce pojatého *užívání*, které prosazuje ona sama, a nikoli správní orgány či městský soud. Zákon o odpadech zdůrazňuje podmínku, podle níž musejí být cizí objekty užívány pro podnikatelskou činnost, právě proto, že si je vědom ústavně chráněné nedotknutelnosti obydlí. Naproti tomu užívá-li se obydlí také pro podnikání, může zákon povolit zásahy do nedotknutelnosti obydlí, je-li to nezbytné pro plnění úkolů veřejné správy (čl. 12 odst. 3 Listiny). Není zřejmé, co přesně má stěžovatelka na mysli *zahradami*, které patří jednatelům, případně třetím osobám. Pokud by šlo o zahradu přiléhající k obydlí, do níž se obvykle vstupuje právě jen přes dům, oprávnění by inspektorům nesvědčilo. Naopak zahrada jako upravená plocha s umělou vegetací, která je přístupná z jiného pozemku a bez narušení nedotknutelnosti obydlí, by patřila mezi *cizí pozemky*, na něž inspektoři vstupovat mohou.

[14] Není tedy rozhodné, že stěžovatelka oficiálně neužívala zadní část parcely pro podnikání, resp. že tento prostor nebyl schválen jako součást její provozovny (neboť jej měl pronajat její ředitel Ing. P. B. jako fyzická osoba nepodnikající): šlo o cizí pozemek (nikoli objekt), ke vstupu na nějž byli inspektoři ze zákona oprávněni. Krom toho – jak je zřejmé z protokolu o kontrole ze dne 13. 9. 2012 – se inspektoři dostavili do provozovny na základě podnětu upozorňujícího na spalování odpadů na otevřeném ohništi (zařízení má přitom podle provozního řádu sloužit jen ke sběru a výkupu odpadů a k jejich úpravě a skladování před předáním oprávněné osobě). Na místě zjistili, že oheň nehoří ve stěžovatelčině provozovně, ale právě v zadní části parcely, kde stěžovatelčini zaměstnanci i jinak nakládali s odpady (zpracovávali autovrak nákladního vozidla). NSS proto nepochybuje o tom, že tento cizí pozemek přímo souvisel s předmětem a výkonem kontroly a inspektoři na něj nevstoupili jen tak z rozmaru či svévole. Fotografická dokumentace byla na tomto pozemku pořízena v souladu se zákonem a správní orgány z ní důvodně vycházely.

pokračování

[15] Správní orgány nepochybily, pokud nedokazovaly pomocí evidence přijatého odpadu, zda stěžovatelka vůbec mohla vykoupit (a tedy vlastnit) odpadní papír uložený v kontejneru. To, že veškeré odpady v zadní části parcely – s výjimkou kontejneru s odpadním papírem - patří Ing. B., sdělil inspektorům nejenom vedoucí provozovny p. K. přímo při kontrole dne 13. 9. 2012, ale i sám Ing. B. při jednání v kanceláři inspekce dne 5. 10. 2012. Ani v námitkách proti protokolu o kontrolním zjištění, které stěžovatelka podala dne 1. 7. 2013, nebylo vlastnictví tohoto kontejneru a papíru nijak zpochybněno. Stejně tak neučinila stěžovatelka tuto otázku spornou ani ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 13. 9. 2013. Inspekce tedy právem uzavřela, že odpadní papír patří stěžovatelce.

[16] Teprve v odvolání ze dne 11. 12. 2013 začala stěžovatelka tvrdit, že její byl jen kontejner, kdežto odpadní papír v něm umístěný patřil Ing. B.. K tomu předložila smlouvu o bezplatném zapůjčení kontejneru ze dne 12. 9. 2012 (uzavřenou tedy den před kontrolou) mezi stěžovatelkou jako dodavatelkou a Ing. B. jako nájemcem. Tuto „změnu obhajoby" jí žalovaný nepřičetl k tíži – pouze tento nový důkaz zhodnotil a shledal jej nevěrohodným, a i NSS s tímto hodnocením souhlasí. Pravidlo koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu se sice v řízení o správním deliktu neuplatní; to však neznamená, že by smlouva předložená s takovým odstupem po svém uzavření mohla zvrátit skutečnost, že o vlastnictví odpadního papíru se v rozmezí jednoho roku shodně vyjádřili vedoucí provozovny p. K. (kterého stěžovatelka nepřesně označuje jako svědka), ředitel Ing. B. a opakovaně i samotná stěžovatelka. Nové tvrzení, podle nějž papír stěžovatelce vlastně nepatřil, je s ohledem na tyto okolnosti nevěrohodné.

III.B K deliktu spočívajícímu ve výkupu železničních kolejnic

[17] Podle NSS není pro závěr, zda stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu druhého správního deliktu (spočívajícího v tom, že vykoupila od fyzické osoby odpad, který má povahu obecně prospěšného zařízení, a zaplatila jí za to v hotovosti), rozhodné, zda byl prodejce odpadu odsouzen pro trestný čin poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení podle § 276 trestního zákoníku. Skutková podstata tohoto trestného činu je popsána těmito slovy:

> *Kdo úmyslně poškodí obecně prospěšné zařízení nebo ohrozí jeho provoz nebo využívání (...)*

Definici obecně prospěšného zařízení pro účely trestního zákoníku obsahuje jeho § 132:

> *Obecně prospěšným zařízením se rozumí veřejné ochranné zařízení proti požáru, povodni nebo jiné živelní pohromě, obranné nebo ochranné zařízení proti leteckým a jiným podobným útokům nebo jejich následkům, ochranné zařízení proti úniku znečišťujících látek, zařízení energetické nebo vodárenské, podmořský kabel nebo podmořské potrubí, zařízení a sítě elektronických komunikací a koncová telekomunikační a rádiová zařízení, zařízení držitele poštovní licence, zařízení pro veřejnou dopravu, včetně součástí dráhy a drážních vozidel ve veřejné drážní dopravě a svislých zákazových nebo příkazových dopravních značek a dopravních značek upravujících přednost.*

Naproti tomu podle § 18 odst. 4 a 5 zákona o odpadech

> *Provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů nesmí vykupovat odpady stanovené prováděcím právním předpisem podle odstavce 11, s výjimkou autovraků, od fyzických osob.*
>
> *Provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů může za vykoupený nebo odebraný odpad stanovený prováděcím právním předpisem podle odstavce 11 poskytovat úplatu pouze převodem peněžních prostředků prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb formou poštovního poukazu.*

Podle § 8 odst. 5 písm. d) prováděcí vyhlášky platí:

> *Odpady, jež provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů nesmí vykupovat od fyzických osob, se vymezují jako odpady mající povahu obecně prospěšného zařízení nebo jeho části, zejména zařízení pro hromadnou dopravu, dopravního značení, součásti nebo příslušenství veřejného prostranství a pozemních komunikací a energetické, vodárenské nebo kanalizační zařízení.*

[18] Osoba, od níž stěžovatelka kolejnice vykoupila, je ukradla provozovateli železnice a byla odsouzena za krádež (neboť si přisvojila cizí věc tím, že se jí zmocnila, a způsobila tím větší škodu). To považuje NSS za přiléhavé, protože krádeží kolejnic zloděj nepoškodil obecně prospěšné zařízení (zde zařízení pro hromadnou dopravu) ani neohrozil jeho provoz - pouze si přisvojil starší či záložní kolejnice, které měl provozovatel železnice uloženy volně mimo vlastní trať. Soud nespatřuje žádný podstatný rozdíl mezi definicemi pojmu „*obecně prospěšné zařízení*“ v trestním zákoníku a v prováděcí vyhlášce (až na to, že první je taxativní a druhá demonstrativní); ustanovení § 276 trestního zákoníku však s pojmem pracuje odlišně než § 8 odst. 5 písm. d) prováděcí vyhlášky.

[19] U trestného činu poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení bude obvyklým předmětem útoku takové zařízení, které aktuálně slouží. „*Ohrozit provoz*“ lze výlučně u takového zařízení; u „*poškození*“ by snad bylo možné uvažovat i o zařízení, které momentálně není v provozu. Tuto otázku však soud v projednávané věci nemusel řešit a ani nepochybuje o tom, že trestní soud kvalifikoval jednání pachatele (resp. pachatelů) správně. Tím, že pachatelé ukradli kolejnice (naložili je, odvezli a prodali), jistě nepoškodili ani kolejnice samotné, ani železniční dráhu. Pro kvalifikaci trestného činu podle § 276 trestního zákoníku tak nebyl důvod.

[20] Úprava v § 8 odst. 5 písm. d) prováděcí vyhlášky se však od úpravy v trestním zákoníku liší tím, že zákaz výkupu odpadů vztahuje na odpady „*mající povahu*“ obecně prospěšného zařízení. Tato formulace je podle soudu širší a umožňuje postihovat i výkup takového odpadu, který pouze má povahu obecně prospěšného zařízení (tzn. i jeho součásti), aniž aktuálně slouží jako součást takového zařízení. Může jít o nové součásti, které teprve čekají na svou instalaci, nebo starší součásti, které provozovatel zařízení uchovává jako záložní. Zkoumat, proč byly kolejnice ukradené v této věci uloženy poblíž trati (a nakolik byly opotřebené, jak stěžovatelka naznačuje), správním orgánům nepřísluší. I z fotografické dokumentace založené ve spisu je zřejmé, že vykoupené předměty (předtím, než je stěžovatelka rozřezala na menší kusy) byly dobře rozpoznatelné jako železniční kolejnice a nebyly deformované či hrubě poškozené natolik, aby je bylo možné považovat za pouhé odpadní železo.

[21] S ohledem na velké množství kolejnic, které stěžovatelka vykoupila v této věci, se soud odmítá zabývat hypotetickou prekérní situací fyzické osoby (jak ji stěžovatelka

nastínila v kasační stížnosti), která se „*stala vlastníkem kolejnice a už ji nepotřebuje*“ a má potíže s jejím prodejem. (O nic takového v této věci nešlo: prodávající nebyl vlastníkem kolejnic a jejich držitelem se nestal v důsledku nahodilých okolností.) Stejně tak není podstatné, jestli stěžovatelka mohla být v dobré víře, protože ani dobrá víra by s ní nesňala objektivní odpovědnost za správní delikt. Soud k tomu dodává, že s ohledem na své dlouhodobé podnikání v oboru by stěžovatelka spíše než na svou dobrou víru měla dbát na obezřetnost při výkupu tohoto druhu odpadů.

III.C K absorpční zásadě a výši pokuty

[22] Na užití absorpční zásady má NSS stejný náhled jako správní orgány a městský soud. Tato zásada je upravena v § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (a v řízení o správních deliktech – jen o nich bude dále řeč – se užije analogicky), který ji vyjadřuje takto:

> *Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný.*

[23] Zákon tedy rozlišuje mírněji a přísněji postižitelné delikty (tj. typová jednání zobecněná ve skutkových podstatách), nikoli méně a více závažná konkrétní protiprávní jednání (kterými přestupce naplnil skutkovou podstatu deliktu a kterými narušil jeho objekt, tj. chráněný zájem, s větší či menší intenzitou). I samo slovo „*postižitelný*“ vyjadřuje podle soudu jen „obecný sankční potenciál“ zákona ve vztahu k určitému *druhu* deliktu; při posuzování více deliktů, za něž se jako sankce ukládají jen pokuty, to znamená totéž jako „*delikt, u nějž zákon stanoví nejvyšší horní hranici pokuty*“. Jde tak o poměrně jednoduché a jednoznačné pravidlo, které umožňuje zvolit správnou právní normu pro daný případ jen na základě srovnání několika sankčních ustanovení zákona.

[24] Vykládané ustanovení naopak nevybízí ke konkrétnímu srovnávání závažnosti různých protiprávních jednání určitého delikventa, z nichž by teprve měla vzejít sankční norma. Stěžovatelka tu směšuje dva po sobě jdoucí kroky: nejprve je třeba porovnat typovou závažnost deliktů (v tomto případě za pomoci horních hranic pokut) a podle toho určit sankční normu (zde § 66 odst. 4 zákona o odpadech); až pak lze v rámci takto určené sankční normy zvolit výši pokuty odpovídající závažnosti spáchaných protiprávních jednání.

[25] Nelze popřít, že trest uložený při užití absorpční zásady bývá obvykle nižší, než kdyby byl pachatel trestán za každý z deliktů samostatně. Tvrdit, že kdyby byla stěžovatelka trestána za každý delikt zvlášť, byla by potrestána mírněji, však znamená spekulovat, protože takový závěr nelze předjímat. Stěžovatelce vadí, že uložená pokuta představuje celých 39 % z horní hranice pokuty za druhý správní delikt (typově méně závažný, v konkrétním případě však více ohrožující chráněný zájem než delikt první). I když ale jde o procento poměrně vysoké, pro posouzení námitky to nemá žádný význam. Sankční ustanovení vztahující se k typově méně závažnému deliktu už totiž při použití absorpční zásady „vypadlo ze hry“ v prvním kroku postupu, takže postrádá smysl s ním jakkoli poměřovat uloženou pokutu.

[26] S ohledem na právě řečené neměl soud ani důvod k tomu, aby moderoval uloženou pokutu. Pro návrh na moderaci je právně významné pouze to, že pokuta byla uložena ve

výši necelých 0,8 % z horní hranice pokuty toho ze dvou možných sankčních ustanovení, které správní orgány správně zvolily jako ustanovení přísnější. Pokutu v takové výši nelze považovat za zjevně nepřiměřenou a ani skutkové okolnosti případu nesvědčí o tom, že by pokuta byla v hrubém rozporu s obecnou představou o spravedlivé sankci za jednání, kterých se stěžovatelka dopustila.

IV. Závěr

[27] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu